

Corneliu NEAGU

Corneliu Neagu s-a născut pe 20 martie 1944 la Fieni, jud. Dâmbovița. Studiile le-a făcut la Fieni și București. În 1978 a obținut diploma de doctor în inginerie. A fost cadru didactic universitar la Universitatea Politehnica din București și la Oran, în Algeria. După pensionare și-a început activitatea literară, concretizată în publicarea a patru cărți de poezie și colaborări la reviste și antologii literare.

Profil critic. Debutul literar al poetului Corneliu Neagu este consemnat în anul 2016, cu volumul de versuri FATA MORGANA, editura ePublishers, București. Temele fundamentale din poezia lui Corneliu Neagu vin, cu precădere, din viziunea autorului asupra curgerii imuabile a timpului, concretizată în amintiri, regrete, iubiri împlinite sau ratate, speranțe etc. Din cuprinsul acestui prim volum se pot degaja anumite tendințe neo-expresioniste, în versuri de o profunzime lirică incontestabilă. Mai multe poeme, publicate atât în volum cât și în revista LOGOS ȘI AGAPE , grupate în ciclul NOCTURNE LIRICE, evidențiază astfel de tendințe. Singurătatea și povara orelor târzii de nesomn sunt consemnate, cu tristețe, în versurile din poemul ORE TÂRZII: „Stă suspendat între bine și rău,/ pedepsit în tăcere, cugetul meu./ Icoane cioplite de mâini neștiute/ în juru-mi își poartă figurile slute,/ aruncă otravă din zâmbete pale,/ privirile-s săbii cu tecile goale./ Prin reci coridoare încet mă strecoară/ un umblet obtuz, sub străină povară,/ și-n urmă rămân, în pereți agățate,/ zăvoarele grele din fiare forjate./ Obloanele trase pe geamuri ovale/ alungă lumina încăperilor goale/ și ore târzii de nesomn sunt furate./ din cărțile scrise cu buchii ciudate” [...]. Versuri de aceeași factură, însă așezate la un nivel de abstractizare mai înalt, regăsim și în poemul NOCTURNĂ LA CITADELĂ: „Îmi trec prin ureche nespuse cuvinte,/ din cărți neștiute citite-nainte,/ cu slovele puse pieziș pe hârtie/ de-o mână pribeagă-ntr-o vară târzie./ Îmi toarnă otravă pe raze de lună,/ pereții curbați în mijloc se-adună,/ iar noaptea târzie se lasă opacă/pe gându-mi rănit, care-ncepe să zacă”[...]. Această atmosferă obscură și apăsătoare este atenuată de prezența iubitei, rugată de poet să-i citească dintr-o carte miraculoasă, care să-i poată aduce alinarea mult așteptată. Sfârșitul poemului se produce într-o notă optimistă, în totală opoziție cu atmosfera întunecată de toamnă târzie: „Și noaptea întreagă de-om fi împreună/ condei îmi voi face din raze de lună,/ să

scriu către ziuă o ultimă odă/ pe trupu-ți vrăjit, prea frumoasă nagodă". Ultimul vers aduce în prim plan cuvântul nagodă, în accepțiunea de zeitățe îndrăgită și, totodată, iubită care ar putea să-l salveze pe poet de singurătatea apăsătoare a nopții de toamnă. Cuvântul nagodă se va regăsi și alte poeme din volumele următoare, în această ipostază de apariție neașteptată, uneori binefăcătoare, alteori malefică. Una dintre temele predilecte întâlnită în toate cele patru cărți publicate de Corneliu Neagu se referă la originea și echilibrul universului. Inspirat de cartea savantului Martin Rees, DOAR ȘASE NUMERE-FORȚELE FUNDAMENTALE CARE MODELEAZĂ UNIVERSUL (editura Humanitas, București, 2008), în poemul TAINA, din volumul FATA MORGANA, poetul emite ipoteza unei „voințe primordiale” privind fenomenul menționat: [...] „Iar noi abia putem a înțelege/ că ce-i făcut era încă de nefăcut,/ că nu se zămislise nici-un început/ ce-ar fi putut să fie prima lege./ Dar legea El a dat-o, dintr-odată,/ și șase numere au fost de-ajuns/ ca-n infinitul mic, de nepătruns,/ infim atom să facă lumea toată". O parte însemnată dintre poemele scrise în FATA MORGANA au ca temă înstrăinarea de patrie și dorul de femeia iubită. Unul dintre cele mai frumoase poeme dedicate acestor trăiri este ULISE. În versuri de o frumusețe rară, dorul de patrie și de femeia iubită se relevă cu gingășie și sensibilitate, într-o construcție lirică de excepție: „Ce faci atâtea nopți fără mine/ prea neuitata clipei ce vine?/ O, cum te leagănă gândul meu singuratic,/ fir nevăzut în stratul freatic!/ Cum caut umbra chipului tău care pierde,/ pe holuri de vis, cu false unghere!/ Iar răsuflarea-mi străină se curmă/ pe ultima ușă trântită în urmă./ Pereții ovali se-ntorc în oglindă -/ vor în ghiocul lor să mă prindă./ Și gânduri nătânge plutesc prin odaie,/ în cioburi de visuri rebele mă taie./ De unde te știu și câți ani trecură/ în urbea în care norocul se fură?/ Ce daruri de preț mai sunt prin vitrine,/ în șopul ornat cu lucruri străine?/ Câți doctori mai ies în științe exacte/ și cum se mai vinde sticla de lapte?/ Ce mobile noi se mai urcă pe scară?/ Nici nu mai știu, e iarnă e vară...?!/ O clipă se leagănă gândul alene,/ pe punte Ulise, vrăjit de sirene,/ adoarme cu mâna în barba-i țepoasă/ și visul îl poartă departe, spre casă/ Vis rătăcit prin hăuri flămânde...!/ Dar unde-i e casa și țara, pe unde?"/. Se pare că poemul evocă trăiri ale autorului din perioada când lucra ca profesor universitar în Algeria (1983-1985). În volumul FATA MORGANA regăsim și alte poeme, pe aceeași temă, dintre care trebuie amintite, desigur, „Les Andalouses” și „Meridianul zero”. Nu este lipsit de interes să amintim faptul că în creația lirică a lui Corneliu Neagu apar, încă din primul volum de versuri, cuvinte noi pentru domeniul literaturii, precum defragmentare și stigmergie. Cunoscut (destul de puțin!), cu precădere, în domeniul științific și tehnic, sunt utilizate de poet în creația sa lirică pentru a transmite observații sau stări emoționale în care cuvintele comune sunt mai puțin potrivite.

Volumul al doilea de versuri, CUNOAȘTEREA DE SINE, a apărut în anul 2017 la aceeași editură, ePublishers. În acest volum, găsim noutăți de factură lingvistică și împletiri, uneori sofisticate, de trăiri ale prezentului sub imperiul amintirilor de fapte și evenimente care ne-au jalonat viața. Preocuparea autorului pentru succedenți este un fapt confirmat de versurile din poemul CUNOAȘTEREA DE

SINE, care dă chiar denumirea volumului: [...] „Și ne gândim, în fiecare clipă,/ cum să urcăm în falnicul destin/ doar genele care prin noi ridică/ noi începuturi pentru cei ce vin.”[...] „Prezent acum și conștient de sine,/ tu, cel ales din toamna tuturor,/ vei retrăi, prin timpul care vine,/ un alt apus în veacul viitor./ Și veac, de veac, vei fi trecut prin vreme/prin succedenți care din urmă vin,/ iar ei neîncetat or să te cheme,/temei să fii pentru un nou destin”. În viziunea autorului, cuvântul și rostirea sa capătă semnificații existențiale care pot avea un ascendent numai în citatul biblic „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul” (Sfânta Evanghelie după Ioan). Ca atare, în poemul CUVÂNTUL apar, chiar din prima strofă, aspecte de natură energetică și stigmergică ale cuvântului: „Cuvântul este gând care a fost rostit,/ iar gândul exprimat devine mai energic,/ când din plămada lui mentală și-a croit/ veșmânt sonor vibrând cu altele stigmergic.” [...] Autorul consideră că fiecare om trebuie să-și construiască mental un ideal de viață pe care să-l aibă ca referință în tot ceea ce gândește sau face (a se vedea poemele IDEAL, TUMULT EXISTENȚIAL și EUL REGĂSIT). Curgerea imuabilă a timpului și schimbările inexorabile din natură, familie și societate își găsesc un loc aparte în creația poetului Corneliu Neagu. Reîntoarcerea la casa părintească dispărută și schimbările survenite pe meleagurile copilăriei constituie subiecte sensibile pentru realizarea unor creații lirice copleșitoare din punct de vedere emoțional. Iată cât de vibrantă devine reîntâlnirea poetului cu mărușul de lângă drum, plantat de bunicul său decedat la Mărășești în primul război mondial: „ Mărușul de lângă drum a înflorit,/ dă peste gard cu flori să mă primească,/ când mă întorc la casa părintească/ și-n fața lui rămân înmărmurit./ Ce măndru stă cu crengile în soare!/ E neschimbat... Doar eu, îmbătrânit,/ mă văd din nou copilul răătăcit/ pierdut în vraja lui amețitoare./ Îl strâng în brațe și mă simt uimit,/ dar când privesc spre locu-n care crește,/ un plâns amar în mine se pornește/ și lacrimi cad pe trunchiul neclintit/ ce se ridică înspre cer și înflorește,/ hrănindu-se de sub betonu-n care-a fost zidit”. Casa părintească dăruită îi trezește poetului o viziune hamletiană, transpusă în versuri, de un tragism copleșitor, în poemul UMBRA: „De ce te mai întorci acasă, tată?/ doar vezi prea bine, casa-i dăruită.[...]. „Doar mărușul ce mai dăruit la poartă/ mă mai întreabă seara despre soartă./ Nici el nu cred că se mai simte bine,/ stă aplecat, și fructele-s puține./ Iar trunchiul său, cândva atât de falnic,/ zidit între betoane pare jalnic”[...]. „Eu știu că mai apari prin curte, tată,/ să reclădești căsuța dăruită./ Cobori din constelația Licornul/ doar noaptea când ne frânge somnul./ Și către zori, pe când cocoșii cântă,/ te-ntorci în cer, cu aripa mai frântă./ Iar eu trezit, în plină dimineață,/ văd umbra ta cum se topește-n ceață./ Și lacrimi grele ochii mi-i inundă/ când mira soarelui apare tremurândă”. Amintirea locurilor natale, a casei părintești și a celor apropiați, dispăruți, îi provoacă poetului stări emoționale dureroase, pe care le transpune în versuri și în alte poeme din volumul CUNOAȘTEREA DE SINE: CASA PĂRINTEASCĂ, UMBRA, HANUL DINTRE MERI. Emblematic pentru astfel de stări sunt ultimele versuri din poemul HANUL DINTRE MERI: [...] „Pun capul pe masă și gândul mă duce/ spre casa străbună, în zbor neoprit,/ mă simt răstignit, peste timp, pe o cruce,/ privesc înapoi și rămân împietrit./ Copilul timid ce pornise în viață/

renaște în mine venind din trecut,/ vrăjit de mirajul apus se agață/ și moare-n prezentul complet neștiut./ O lacrimă grea îmi atârână pe geană,/ părinții și frații plecat-au demult,/ din ceruri renasc, prea sfântă icoană,/ voi duce-o în suflet cât încă mai sunt". Ajuns la vârsta senectuții, poetul poate privi prezentul cu detașarea celui care a văzut și a trăit multiple evenimente și întâmplări, sedimentate în conștiința sa pe palierul unei libertăți de exprimare neîngrădită. Viziunea poetului asupra prezentului ocupă un loc important și este distribuită în creații lirice care pot fi regăsite în toate cele patru volume de poezie publicate. În volumul despre care discutăm acum, CUNOAȘTEREA DE SINE, un prim poem care captează atenția cititorului este UITAT LA TINE-N ȚARĂ. Poemul începe abrupt, cu descrierea unor realități zguduitoare: „Ne răsucim pe muchii de-ntrebări,/ stau gândurile-n margini de redută/ sub ploi de toamnă aducând fiori/ pe picături de apă ne-ncepută./ Ne amăgim în nevăzutul prag/ al veacului care a-nceput să crească/ pe falsele valori ce ne atrag/ în cursele cu miză nefirească./ Suntem conduși de un destin bizar,/ fără suport în gene ancestrale,/ clădit inapt pe un țesut precar/ din imanente falsuri marginale"/ [...]. Poemul se derulează etalând tablouri și situații obscure din care cetățeanul obișnuit nu are nici-o ieșire. Finalul este zguduitor, exprimat în versuri care nu au nevoie de nici-o tălmăcire: [...]. "Valorile încep să ne dispară,/ răpuse de acest destin bizar,/ tot ce încerci îți pare în zadar,/ o, biet român, străin la tine-n țară!". PĂCALĂ CEL VEȘNIC și ÎN ȚARA LUI PĂCALĂ sunt poeme din aceeași categorie, care descriu drama omului cinstit, talentat și muncitor, într-o lume unde lenea, bășcălia și impostura își fac veacul pretutindeni. Exploatarea irațională și nemiloasă a bogățiilor patriei este descrisă de poet în versuri memorabile, în care lirismul, ridicat la cote maxime, nu face altceva decât să atragă atenția asupra acestor distrugeri. Rămân emblematice, în acest sens, versurile din poemul ÎN INIMI DE PĂDURI ÎNLĂCRIMATE: „Vă rog acum să nu mă întrebați/ de unde știu poveștile uitate/ pe crengile de arbori retezați/ în inimi de păduri înlăcrimate!.../ Pe înserate încă se mai zbat/ să-și regăsească trunchiul care moare/ la marginea tărâmului turbat,/ în agonie, după defrișare./ [...]. Prezența anotimpurilor în opera lirică a lui Corneliu Neagu ocupă un loc important, cu deosebire iarna și toamna, cu nopți mai lungi, care îndeamnă la meditație și visare. Poeme precum LICORNUL CU FRÂU DE ARGINT, ZVON HIBERNAL, VIS HIBERNAL, LA MARGINI DE VIS sunt numai câteva dintre acestea. De regulă, în construcția lirică a unor astfel de poeme dorul, regretele și amintirile, cu referiri reale sau fantastice la femeia iubită, ocupă un loc important, astfel încât atmosfera onirică devine predominantă. În LICORNUL CU FRÂU DE ARGINT sunt redată viziunile fantastice, femeia iubită fiind asemuită cu Zâna Zăpezilor: „Se lasă-înserarea și ninge afară,/ cad fulgii de nea peste vreme, dansând,/ mă uit pe fereastră și-aș vrea să apară/ licornul cu frâu de argint, galopând./ Din hăuri de timp neștiute apare/ cu aripa-întinsă pe brâuri de ger,/ deasupra, pe șaua de aur călare,/ stă Zâna Zăpezii cu chip auster" [...]. Întoarcerea iubitei călărind un licorn apare ca motiv principal și în poemul ZVON HIBERNAL: „Privesc din fotoliu, e iarnă afară/ și focul din sobă îmi spune povești,/ dorința din cuget începe să doară,/ te caut cu gândul, nu știu unde ești./ [...]. Și jarul din sobă mai tare trosnește,/ se-aude

și vântul cum bate în horn,/ aștept la fereastră, în târg se zvonește/ că vii din trecut călărind un licorn". Construcția lirică din poemul VIS HIBERNAL, de o frumusețe aparte, se derulează în aceeași manieră onirică, însă elementele neobișnuite sunt gara fantastică și un tren bizar care ajungea câteodată în această gară, venind din trecut: „Cad fugii de nea peste case dansând,/ iar vântul pătrunde pe ușă de-afară/ cu vechi amintiri, așezate la rând,/ uitate de noi, mai demult, într-o gară./ În gară sosea doar un tren rătăcit,/ din hăuri de timp se ivea câteodată,/ părea să fi fost doar un vis născocit,/ venit special din trecut să ne scoată./ Eu încă l-aștept pe peronul pavat/ cu mii de regrete în urmă lăsate/ în seara de toamnă în care-ai plecat/ călare pe-o umbră de visuri trădate.” [...] Poemul INSOMNII HIBERNALE, publicat în diferite antologii sub denumirea INSOMNIE, aduce în fața cititorului drama celor plecați din patrie pentru îndeplinirea anumitor misiuni, dar și a celor rămași acasă care așteaptă întoarcerea lor: „Ascult, meditez și aștept să-nțeleg/ tăcerea din gândul ce-ar vrea să pornească,/ dar încă rămas priponit în talveg/ pe-o albie sură din bolta cerească./ Și caut răspunsuri în anii pierduți/ prin vagi amintiri ce nu vor să mă lase,/ în care mai plâng copii nenăscuți/ din mame uitate sub gloanțele trase/. Și voci neștiute aud din trecut,/ se scurg prin ureche în zeci de jargoane,/ în inimă crește un zvon nevăzut/ din aripa gândului rupt din pripoane./ Și gândul aleargă prin timp înapoi,/ mi-aduce în cuget o lume trădată,/ cu umbre rămase din tristul război/ în care soldații mai mor încă-odată.” [...]. În câteva poeme din volumul CUNOAȘTEREA DE SINE, Corneliu Neagu readuce în atenția cititorului amintiri emoționante din perioada algeriană. Poeme precum KRISTEL sau OAZA întregesc tablourile din unele poeme deja amintite în FATA MORGANA (LES ANDALOUSES, MERIDIANUL ZERO etc.). KRISTEL evocă nostalgia momentelor trăite cu femeia iubită pe renumita plajă cu același nume: „Un cânt de sirenă se-aude de-afară,/ mă prinde în mreajă sub vechiul crenel,/ iar visul, în noaptea toridă de vară,/ mă poartă-napoi, peste ani, la Kristel./ Și gândul mi-aduce, pe căi nevăzute,/ noian de-amintiri care vin din trecut,/ se-adună în suflet rupând pe tăcute/ uitări agățate-într-un dor neștiut.” [...]. „Te văd și pe tine plutind peste ape,/ Diană din visuri, cu chipul creol,/ alerg către tine, să-ajung mai aproape,/ de teamă să nu te răpească Eol.” Din poemul OAZA vom cita numai primele opt versuri, considerând că sunt reprezentative pentru această minune a naturii, numită oază: „Curgea peste vreme deșertul în zare/ cu dunele-n valuri întinse sub cer,/ părea universul din vis care moare,/ rupând din adâncuri un ultim mister./ Pe aripa serii creștea nesfârșitul,/ cu timpul curgând peste timp înapoi,/ nisipul din dune-nghițea asfințitul,/ plângeau nerostiri îngropate în noi.[...]”

Volumul TĂCEREA DIN ADÂNCURI aduce în fața cititorului teme multiple, în care împletirea dintre real și fantastic devine mai accentuată. Unele poeme rămân totuși la nivel de interpretare artistică a realității, cu deosebire atunci când tratează tarele sociale sau tragismul condiției umane. Astfel de aspecte sunt surprinse, în versuri memorabile, în poemul LUMEA CA UN VIS: „Mai trece-o zi, mai facem un popas/ prin amintirile ce dau năvală,/ și nici măcar cadranele de ceas/ nu pot să țină-această socoteală.” [...] „Ne legănăm pe pânze de-ndoieli,/

ne aruncăm în marile dezastre/ punând adesea false rânduieli/ în profunzimea sufletelor noastre./ Ne amăgim cu vorbe de salon,/ cântate în slogane deșănțate,/ crezând că vom primi vreun plocon/ iar nu pumnale-nfipte pe la spate./ Iar câteodată chiar ne batem joc/ de omul bun, cu multă nepăsare,/ apoi ne plângem că n-avem noroc,/ că viața ne-a adus doar disperare./ Iar lumea ni se pare ca un vis/ în care se mai joacă o partidă/ pentru-a vedea cine va fi ucis\ pe-o margine de amăgiri stupidă./ Intr-un târziu, lipsiți de jucători,/ vom pune singuri arma blestemată/ la tâmpla-ngenunchiată de fiori/ ca-ntr-un târziu să fie detonată". Cunoașterea de sine, valoarea intrinsecă, grija pentru discipoli sunt teme majore, care dau volumului TĂCEREA DIN ADÂNCURI o forță lirică importantă. De pildă, poemul DIN TOT CE AM..., din care vom extrage câteva fragmente, ilustrează afirmațiile de mai sus. Poemul se constituie într-un veritabil bilanț al vieții și, în același timp, testament pentru urmași: "A mai trecut o zi, a mai trecut un ceas,/ simt clipele prin amintiri cum zboară/ din câte-au fost, din câte-au mai rămas/ duc mai departe-a timpului povară./ Și nu mă plâng, și nu regret nimic,/ las timpului destinul să mi-l treacă -/ din ieri, din azi, din mâine mă ridic/ chiar dacă-ar fi să sap și-n piatră seacă." [...] „Iar de mă-ntorc cu gândul în trecut,/ cărările nu-mi par deloc schimbate,/ din tot ce am, din câte am avut,/ în inimă-mi rămân doar nestemate./ Ridic din ele-n cuget un altar/ pentru tăceri loc sfânt de întrupare/ din vorbele arzânde ca un jar,/ de strajă stând pe dune mișcătoare./ Iar dacă toamna vieții a sosit,/ nu mă opresc din drum, merg înainte,/ pornind tăcut din locul hărăzit,/ mă-ndrept tot mai smerit spre cele sfinte". Volumul se încheie cu poemul DESTĂINUIRE, titlu emblematic pentru ceea ce dorește autorul să transmită în final, respectiv curajul și optimismul unui Om ajuns la vârsta senectuții: [...] „Mulți dintre voi mă știu din auzite,/ dar ce contează pân-la urmă cine ești? -/nu hainele ce-ți cad bine croite/ te-nvață tainele zidirii omenesti./ Din slovele-adunate-n câte-o carte/ cu trudă grea, cu multe renunțări,/ discipolilor buni le-am făcut parte,/ să urce-n meseria lor triumfători./ Nu am dorit să simt pe cap cununa/ deschizătorului de cale prin cuvânt,/ sunt numai cel ce-și caută întruna/ menirea sa aleasă pe acest pământ./ Ajuns acum în toamna răzvrătită/ a neputințelor din trupul omenesc,/ țin spiritul pe calea mult dorită/ cu harul sfânt pe care încă îl primesc./ Și har din har împart cu dărnicie/ acelora ce mai trudes în preajma mea/ mimând fălos ca nimeni să nu știe/ că haina timpului îmi este tot mai grea."

În volumul TIMP ȘI DESTIN, apărut la editura „MARTIX ROM”, București, 2018, rafinamentul amestecului dintre real și fantastic atinge cote mai înalte decât în volumele anterioare. Poetul construiește din acest amestec creații lirice de o frumusețe copleșitoare. Atmosfera onirică degajată din versuri te acaparează și te transpune într-o lume ce pare special creată pentru a da cititorului întreaga satisfacție pe care o așteaptă. Vom da câteva exemple pentru a ilustra cele afirmate mai sus, începând cu poemul GARĂ FANTASTICĂ: [...] „Te așteptam acolo pe-o bancă părăsită/ adusă într-o noapte, pe un peron rebel,/ cu trenul neuitării, de-o vajnică ursită/ ce-și căuta în gară iubitul infidel./ Îmi amintesc ursita, ea semăna cu tine,/ deși părea mai tristă, privită din profil,/ când cobora

grăbită în gara fără șine/ având pe chipul tandru un zâmbet inutil./ Ducea în spate banca croită din iluzii/ în nopțile cu lună, pe malul unui râu,/ de tristele himere născute din confuzii/ ajunse-n apa rece adâncă pân-la brâu"[...]. Împletirea dintre fantastic și real apare și în poemul CÂNTECUL URSITEI, în aceeași atmosferă de aducere a femeii iubite în prim-planul descrierii lirice: [...] „Te zăresc departe, lângă o fântână,/ cu apa vrăjită de un mag pribeag,/ revenit în lume să găsească o zână/ rătăcită-n visuri lângă un drumeag./ Pe drumeagu-acela, într-o zi de vară,/ tu veneai spre mine, c-un surâs senin,/ umbrele-nserării se-ntindeau afară/ adunând sub ele tufe de pelin./ Și gustând pelinul cu arome brute,/ lângă mine timpul parcă se oprea/ să primesc ofranda zânei neștiute/ care-n crucea nopții încă mă iubea.” [...] În poemul NEIERTAREA, extinderea atmosferei fantastice se produce prin apariția zeului Apollo și a muzelor din Parnas: „Să vină o furtună, să șteargă neiertarea/ rămasă agățată pe muchii reci de timp,/ în umbra unor visuri venite pe cărarea/ legendelor cu zâne furate din Olimp./ Apollo din Parnasul cu muzele retrase/ pe-o stâncă bântuită de un mister bizar,/ la umbra înserării în taină vrea să lase/ suspinul neiertării pe sfântul său altar./ Să vii la miezul nopții, e ușa descuiată,/ tu, muză răzvrătită, plecată din Parnas,/ în casa văruiată, pe-o margine de vatră,/ să îți alung păcatul cu zâmbetul din glas.” [...] Există o suită de poeme, unele publicate și în revista LOGOS ȘI AGAPE, sub denumirea TIMP ȘI DESTIN, în care poetul Corneliu Neagu reia, dintr-o perspectivă mai amplă, confruntarea omului cu timpul și cu destinul său, încercând să înțeleagă esența acestor entități și legătura lor permanentă și, aparent, indestructibilă. Puterea timpului și a gândului, ca punți de legătură în tripleta trecut-prezent-viitor este evocată în poemul TIMP ȘI DESTIN: „O, cum se duce timpul pe căile astrale/ și-n fiecare clipă ne poartă prin destin,/ lăsându-ne în gene repere ancestrale/ să jaloneze calea urmașilor ce vin./ Astfel ne trece viața, cu bune și cu rele, / fără să știm, anume, ce fi-va după noi,/ călătorind cu gândul spre neștiute stele/ la mii de ani luminează-nainte sau-napoi.”[...]

Creația lirică a lui Corneliu Neagu este întregită de colaborarea cu reviste literare, apariția în mai multe antologii de poezie, dar și prin publicarea neîntreruptă, pe o durată de peste trei ani, a numeroase poeme în pagina personală sau pe paginile unor situri consacrate. Dintre reviste amintim, LITERATURA DE AZI, CONFLUENȚE LITERARE, LOGOS ȘI AGAPE, PARNAS XXI, POEMA.

Antologiile în care a publicat versuri au o largă circulație în țară, dar și în afara hotarelor țării. Să amintim dintre acestea, mai întâi, pe cele publicate în editura GRINTA din Cluj-Napoca, sub coordonarea poetului și criticului literar Romeo Ioan Roșianu: eCREATOR 2, PRIMĂVARA CUVÂNTULUI și TOAMNA CUVÂNTULUI. Mai recent, versurile lui Corneliu Neagu au apărut în antologia SCRITORII ROMÂNI UNIȚI ÎN CUGET ȘI SIMȚIRI LA CENTENARUL MARII UNIRI, realizată de Eugenia Enescu-Gavrilescu.

Profil de autor realizat de **Mariana GURZA**
Redactor Șef al revistei LOGOS ȘI AGAPE